
IMITATIO

SANCTISSIMÆ VIRGINIS

AD NORMAM IMITATIONIS

JESU CHRISTI.

LIBER III.

Vita & virtutes sanctissimæ Virginis a tempore, quo vidit divinum suum filium, & vitam & sanguinem in monte Calvariæ profundentem, usque ad triumphalem ejusdem in cœlum reditum

CAPUT I.

Qui amat JESUM, montem Calvariæ conscendere debet cum JESU, ibique pati cum illo.

MARIA. JESUS montem Calvariæ conscendit. Veni, fili mi! Ille nos comites esse cupit. Si illum amas, pedem non referes.

Nosterne amor tam nostri amante JESU dignus foret, si tum ei tergum verteremus, quando cum doloribus luctatur, & quando
alii

alii pene omnes eum contemnunt, & injuriis adficiunt.

Auxilium quidem ei ferre non possumus; in communionem tamen tormentorum ejus veniemus, lacrymas nostras cum ejus sanguine commiscentes; & solatio ei erimus, si nos viderit promptos ad ea omnia amore ejus perferenda, quæcumque decreverit.

Servus. Verum o Virgo fortissima! an solum in doloribus nostrum erga JESUM amorem testificari possumus? Num id fieri nequid rebus secundis, & tranquillis?

MARIA. Fili mi! quando quietus, & pacatus est animus, facile accidit, hunc amorem testari. Sed de firmitate amoris judicium ferri nequit, nisi tempore procelloso.

JESUS dixit: *Qui non bajulat crucem suam, & venit post me, non potest meus esse discipulus.* (a)

Igitur in numero felicitum dierum eos reponere debes, quibus occasiones se dabunt aliquid ejus amore patiendi.

Multi cultores Christi non amant divinum benefactorem, nisi ob beneficia sibi collata, & similes sunt amicis in terra, qui gratis, & sine spe commodi non amant.

Dicunt, JESUM toto corde a se amari. Interea tamen non habent tantum animi,

P

ut

ut vel una hora vigilant cum eo in horto, quando tristis erat anima ejus usque ad mortem. (a)

Profitentur: Domine tecum paratus sum & in carcerem & in mortem ire. (b) Sed timor suppliciorum mox labefactat amorem, neque amplius JESUM sequuntur, nisi a longe.

Tu, fili mi! Si amas JESUM, crucem ejus amabis, & si illum ex toto corde tuo amas, amplecteris toto corde tuo omne genus afflictionum, quas tibi immittet.

Qui non coactus, ut Simon Cyrenensis, fert crucem JESU; qui lubens delibat amaritiam felis, quod illi in monte Calvariae oblatum est, hic veraciter JESUM amat.

In igne probatur aurum, & argentum, homines vero receptibiles in camino humiliationis. Hic ignis afflictionum amorem ad incudem revocat, expurgat, perficit.

JESUS vixit in luctu. Tunc sperare, aut in animum inducere potes, fore, ut in deliciis vivas?

Verus Christi cultor est configuratus (c) JESU patienti, morienti, & mortuo in cruce.

Quan-

(a) Matth. 26. 40.

(b) Luc. 22. 33.

(c) Phil. 3. 10.

Quando recolis cruciatus, quos tui amore pertulit, totus tibi amabilis videtur. Ah! qui fieri potest, ut id non ames, quod cum tam dignum tuo amore reddit, ipsas has, inquam, afflictiones, in quarum communionem de vocat non alia de causa, quam quod te amat.

Homines redempti cruce debent respicere hanc crucem, ut hæreditatem & gloriam suam.

Nonne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam? (a) Non alia mihi, neque Sanctis via patuit. Hanc ingredi necesse, si ad eundem terminum pervenire velis.

Servus. O Virgo Mater DEI, quod tantos dolores pertuleris, quodque tanti eos feceris, non alia est ratio, quam quod in amando DEO omnes Martyres, & omnes conjunctim sanctos exsuperasti.

Adjuva me tua deprecatione, ut animi mei mollitiem & teneritudinem, horroremque naturæ, qua molestiam quamvis fugio, vincere queam; atque ita cor meum, mens mea, & quidquid intra me est, DEO meo testetur amorem meum.

Tu fuisti Virgo sanctissima, simul tamen dolorissima Volo particeps fieri dolorum tuorum, modo etiam particeps sim amoris tui.

P 2

Fac

Fac, amem crucem JESU, & delicias meas in cruce ponam, ut adpetente morte JESUS cruci suffixus sit fortitudo mea, & solatium meum.

MARIA. Profecto qui poteris moriens cum fiducia effigiem JESU e cruce pendentis osculari, si es ex eorum numero, *qui in vita ambulant inimici crucis Christi.* (a)

Tantum abest, ut imminente morte quis doleat, se multis molestiis conflictatum esse, ut etiam perpetuo se cum iisdem colluctatum fuisse vellet, quia magis adsimilatus fuisset JESU patienti in eo, in quo is nos sibi simillimos esse vult.

Fili mi! si contemptus graves, barbaram inhumanitatem, atroces vexationes cum submissione, patientia, & constantia perferes, quam amœna imago ad exemplum JESU efformata sese mihi offerret!

Majori adhuc amore o fili! te complecterer, quam nunc te complectar, quia magis ad similitudinem JESU accederes, & dignior Matris tuæ filius evaderes.

Servus. O Mater mea! deinceps ad patiendum me animabit, & solatium in omnibus meis doloribus mihi adferet ea cogitatio: quidquid patior, cum JESU & pro JESU patior. Simul vero mirum in modum me recreabit illa cogitatio, me, si ta-

lis

lis sim, atque ita comparatus, singulari ratione tuum præsidium, amoremque tuum promereri.

C A P U T II.

De consensione cum voluntate DEI in ærumnis.

Servus. Undique ærumnis pressus ad te confugio o consolatrix ad afflictorum!

Ah! doce me, quos sensus animo speciatim fovere debeam in malis, quæ aut patior, aut quæ mihi imminere veluti ex specula prospicio.

MARIA. Non alii sensus, fili mi! tibi fovendi sunt, quam plenæ, integræ, ac perfectæ consensionis cum voluntate divina, quæ omnia refert, & dirigit ad gloriam suam, & tuam salutem.

Quando afflictio præ foribus est; quando jam adest; quando continuatur; quando augetur etiam; quando illam nova alia, atque alia excipit, dic, & repete frequenter: *Fiat voluntas tua.*

Recordatio divinæ voluntatis animum meum erexit, meque solata est in templo Jerosolymorum, quando Simeon mihi indicavit: *Ecce positus est hic in signum, cui con-*

tradicitur. Et iterum: Tuam ipsius animam pertransibit gladius. (a)

Hæc recordatio me imprimis corrobora-
vit, & solatio adfecit in monte Calvariæ,
quando vidi JESUM cruci suffixum, & in-
ter atrocissima tormenta expirantem.

Ut meus erga JESUM amor nullis fi-
nibus circumscriptus erat, ita dolor meus
modum omnem excedebat. Verum consen-
sio voluntatis meæ cum divina perinde non
minor existit, quam dolor meus, & amor
meus.

Proscribe igitur ex mente tua in omni-
bus adversis casibus omnem aliam cogitatio-
nem, præterquam hanc, quæ brevibus his
verbis continetur: *DEUS vult.*

Omnis alia cogitatio non potest non
acuere dolorem tuum, facereque, ut quam
miser sis, eo acerbius persentiscas.

Quid? audebisne dicere, nolle te hanc
molestiam perferre, quando cogitas a DEO
eam provenire?

Si homo sapientia munitus non vult,
nisi quod bonum est; quod iudicium de
DEO, qui est sapientia infinita, ferre debes.

DEUS quidem non vult peccatum co-
rum, qui afflictionis tuæ auctores sunt; sed
quærit gloriam tuam in patientia tua, quam
ferendo exerces.

Per-

Permittit peccatum adversariorum tuorum; quæ vero inde consequuntur, ea vult servire ad te sanctum efficiendum.

David in impio Semei non subditum in-
tuebatur, qui injuriam inferret, sed DEUM
justissimum, qui hoc vili instrumento ute-
batur ad eum deprimendum, atque ad pœ-
nitentiam peccatorum adducendum.

JESUS ipse loquens Apostolis suis de
calice passionis, non perstrinxit ingratum Ju-
dæorum animum, & perfidiam eorum, qui
cædem ei machinabuntur, sed voluntatis me-
minit Patris sui, qui æternis consiliis ita de-
crevit.

Rursus in monte Olivarum Petrum,
qui nondum intellexit, a sectatore Christi,
qui patitur, opprimitur, vexatur, non aliis
armis, quam patientia & submissione pu-
gnandum esse, ita adfatus est: *calicem, quem
mihi Pater dedit, non bibam illum?* (a)

Non id tamen inde consequitur, non
licere tibi DEUM obtestari, ut a malis li-
bereris. Si tamen DEUS velit, ut patia-
ris, dices: *Pater mi! si non potest hic calix
transire, nisi bibam illum, fiat voluntas
tua.* (b)

P 4

Non

(a) Joann. 18. 11.

(b) Matth. 26. 42.

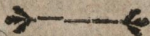
Non respice Domine! summam illam repugnantiam, qua molestiam omnem horreo, nisi quantum id gloria tua, & consiliorum tuorum exsecutio permittere possunt.

Quodsi dolores tui non modo non diminuantur, sed etiam augeantur, & gementur, dices: *Pater mi! non mea voluntas, sed tua fiet.* Novis me malis subijcio, *quoniam sic placuit ante te.* (a)

Tu id vis, & ego id volo. Tu ita statuis, promptus obedio. Succumbendum est, succumbam. Moriendum est, moriar.

Utinam hæc ipsa mala, quamcumque gravia sint, quæ tu mihi infligis, vel ab aliis infligi pateris, accelerent momentum illud, quo egrediar ex hoc corporis ergastulo, præsentia tua, & amore tuo æternum fruturus.

(a) Luc. 10. 21.

C A P U T III.

De patientia.

Qui esse debuerunt dolores Matris Verbi carnem induti, quando hunc DEUM-hominem vidit ut *virum dolorum*, traditum *potestati tenebrarum*, raptum ad tribunalia, habitum tamquam malefactorem, ab insolenti militum turba verberibus mulctatum!

Quando eum vidit atrociter flagris cæsum, spinis coronatum, postpositum impio Barrabæ, condemnatum ad mortem, instrumento supplicii sui, cruce oneratum, ejusque pondere depressum!

Quando audivit strepitum malleorum, quibus clavi in pedes, & manus dilecti filii adigebantur. Dum spectavit illum in cruce sublatum e terra, medium inter duos sceleratos positum, impetum convitiis inimicorum suorum, qui illius morte gaudebant, & sitienti vinum felle mixtum offerebant.

Quando tandem vidit extremum spiritum in cruce emittentem, & tum testis fuit lateris hasta perforati a milite, ad certum mortis indicium capiendum.

In his atrocibus tormentis MARIA patientiam heroica majorem præsetulit. Ne levissime quidem conqueri audita est.

Imitabatur nempe in monte Calvariae silentium, quod JESUS in domo Principis sacerdotum tenuit; ubi circumdatus a falsis accusatoribus *tacebat* (a) quia incassum causam suam defendisset, & quia aliunde noluit impedire sententiam mortis, cui se amore nostri devoverat.

O anima afflicta! en exemplum, quod imiteris. Si in afflictione tua loqui est necessarium, loquere; sed cum mansuetudine, & amore pacis & concordiae. Si nihil proficias, tace, ac patere, & injuriis patientiam oppone.

Quam vero patientiam? dignam homine christiano, quæ in religione fundata sit, & non patientiam mere stoicam, quam nonnumquam vel rationes politicæ, vel naturæ temperatio progignunt.

Qui se subjiciunt ferienti manui DEI; qui adorant justitiam ejus, aut misericordiam in ærumnis, quas patiuntur; qui ad exemplum patientis JESU, & dolentis MARIE patientiam suam conformant; hi sunt, qui ut genuini Christi cultores patiuntur. Sic & tu patere.

Iniquo animo ærumnas perferre, est eas sibi graviores reddere, est ærumnis ærumnas, & iniquitatem adjungere.

Via

(a) Matth. 26. 63.

Via crucis est via cœli. Omnes Sancti hac via ingressi sunt. Omnes iusti, qui in terra vivunt, hac gradiuntur. *Multæ tribulationes iustorum*, (a) quia DEUS eorum patientiæ divitem mercedem decrevit.

Ah! quæ est infelicitas eorum christianorum, qui id agunt, ut ad interitum eorum serviat, quod servire deberet ad salutem! Similes hi sunt impio ad latus Servatoris in monte Calvariæ morienti, qui inter blasphemias voces in cruce, ex eodem loco ad tartara descendit.

Sæpe, licet in afflictionibus nostris non insurgamus contra DEUM, querimus tamen de malis, quæ nobis immittit; & tum meremur, ut DEUS in pœnam auferat a nobis hoc potens remedium sanctitatis.

Certe importunis cœlum precibus fatigamus, ut ab ærumnis liberemur, & *nescimus, quid petamus*. (b) Hæ ærumnæ sunt pro nobis felicissima seges meritum.

Ubi umquam conspiciebantur plures fructus sanctitatis, & excellentium virtutum, quam sub umbra crucis, & in monte Calvariæ?

Per patientiam plura merita paucis diebus colligere possumus, quam alias pluribus
annis

(a) Pl. 33. 20.

(b) Matth. 20. 22.

annis colligeremus per vitam tranquillam, pietatis exercitiis deditam.

Quoties accidit, ut amor proprius sese piis actionibus immisceat? Sed in vita afflictionibus plena, tanto plus meremur, quanto minus blandienti naturæ locus est, quantoque certius omnia propter DEUM fiunt.

Id etiam caveamus, ne hanc potius adversitatem, quam aliam desideremus. Non dicamus: Mallem quidvis aliud pati, quam quod nunc me premit. Lubens omnia alia patienter perferrem.

O anima christiana! omnis alia adversitas non æque tibi conveniens foret, quam hæc, quam pateris. Novit DEUS pro sua sapientia, quid e re tua sit, melius, ac tu ipse. Si in tua potestate esset, adversitatem feligere, tua te electio falleret.

Adversa, quæ DEUS nos pati vult, ita simul ordinat, ut necessitatibus nostris, viribus nostris, & æternis ejus erga nos consiliis respondeant.

C A P U T IV.

DEUS nonnumquam maximis ærumnis fidelissimos suos fervos reservat.

Satis ergo non erat, o DEUS meus! MARIÆ animo annis triginta tribus obversatam fuisse imaginem tormentorum, quæ filius ejus divinus passurus erat? Anne testis adhuc esse debuit mortis atrocissimæ?

Nequaquam exegeras, ut Sara sacrificio adisteret, quo filium Isaacum offerri jusseras.

Sed adsequor mysterium, o Domine! oportebat MARIAM, quæ aliquando constituenda erat Regina Sanctorum omnium, modo longe acerbior, quam omnes Sancti venire in *societatem passionum ejus*. (a) Cujus societatis Apostolus tuus meminit, & quæ ex tuo decreto inter JESUM & electos intercedere debet.

Jam non miror, afflictiones multorum justorum tanto magis accrescere, quo sese fideliores in tuo obsequio præstant.

Grandium instar gratiarum, quas illis exhibes, & maximorum favorum loco habere debeo afflictiones gravissimas, quas illi nonnumquam patiuntur.

Tu

(a) Phil. 2. 10.

Tu remuneraris ea, quæ illi agunt studio tibi placendi munere afflictionum, quæ illos semper similiore reddunt divino exemplari, quod eis mons Calvariæ ob oculos proponit.

Ii, quos tu amabas quam maxime, & qui te amabant ardentius, ac tenerius præfentes adstiterunt in monte Calvariæ, quam proxime crucem.

Magnæ felicitatis est participem fieri cruciatuum JESU modo aliquo singulari.

Non est discipulus supra magistrum: perfectus autem omnis erit, si sit sicut magister ejus. (a) JESUS Magister noster, cujus vestigiis pro viribus insistere debemus, enormes quasque adversitates exhaustit.

Paucæ sunt animæ virtute magis eximia præditæ, quarum virtutis periculum grandi quadam adversitate factum non esset.

Coeperunt illi virtuti sese dedere. Tu eis subinde in gravi aliqua adversitate modum suppeditasti ad perfectionem perveniendi.

Quia acceptus eras DEO, Angelus Tobiae dicebat, necesse fuit, ut tentatio probaret te. (b)

No-

(a) Luc. 6. 40.

(b) Tob. 12. 13.

Noster erga te amor multo est generosior in exercitio virtutum, quarum nobis copia est, quam in earum virtutum exercitio, quæ ad aliquid pro te agendum referuntur.

Magnum animæ solatium est, quando ex vero cum Petro dicere potest: *Domine tu scis, quia amo te.* Sed nescit profecto, quid sit te amare, si necdum didicit pati pro te.

Non est quidem necesse, o DEUS meus! ut insignes injuriæ, carceres, diuturni & graves morbi sint fors sanctorum tuorum in terra. Tu nosti alias in illos adversitates immittere, quæ licet exterius tanti terroris instrumenta non præseferant, non minus tamen serviunt, ut sibi ipsis moriantur.

Non sunt nota nobis omnia violenta certamina, quæ subeunda sunt illis animabus, quas tu, o DEUS! puriores efficere vis, & quas ad^{de} sublimem perfectionis gradum evocas.

Dum videntur externa specie placidissima quiete frui, sæpe intra se acerrimas pugnas sustinent.

Si non armas in fideles servos tuos ipsa elementa, & malitiam hominum, potestatem tamen facis inferno adversus eos furendi furorem suum.

At istud ad majorem eorum sanctitatem permittis. Quo acriora sunt certamina, eo

ma-

magis virtus illorum ab omni labe segregatur, & inclarescit.

Fides eorum roboratur, & augetur adorando arcana tua consilia, summe omnium Domine! perfectiore semper submissione, atque profitendo te sapientissimum Patrem, qui, *quem diligit, castigat, flagellat autem omnem filium, quem recipit.* (a)

Spes eorum quotidie nova incrementa capit, quum infinitam tuam bonitatem agnoscant. Tantum abest, ut se hostium suorum furori derelinquendos esse putent, ut etiam certissime tuum sibi auxilium polliceantur. Ad pugnam se animant illa cogitatione: *quod in præsenti est momentaneum, & leve tribulationis nostræ, supra modum in sublimitate æternum gloriæ pondus operatur in nobis.* (b)

Charitas eorum ardentior evadit. A rebus creatis indies magis avulsi, non vivunt, nisi pro te, & dicunt: *DEUS cordis mei, & pars mea DEUS in æternum.* (c)

Hoc adversitatum statu magis ac umquam alias sua tibi fidelitate honorem habent. Rebus secundis sæpe utilitas propria est incitamentum tibi serviendi, Atqui rebus

(a) Hebr. 12. 6.

(b) 2. Cor. 4. 17.

(c) Ps. 72. 26.

bus afflictis, quando cor amaritudine repletur, in obsequio tuo fidelis persistit, hic est, qui tibi firmum suum, ac constantem amorem testificatur.

O DEUS meus! fit nonnumquam afflictionum tempore, ut dicam, me a te non amari. Verum deinceps dicam: *Gratias agamus Domino DEO nostro.* Hæc adversitas amoris sui donum est.

Fideles ejus servi, amici ejus, sancti ejus multo plura passi sunt, quam ego patiar, quia magis digni erant cura ejus, & favoribus ejus.

Perferamus ergo omnia cum patientia, & ea voluntatis nostræ cum divina consensione, quæ propria sanctorum est, ut gratiam plura adhuc patiendi consequamur.

CAPUT V.

Nec mirari, nec conqueri debemus, si in nobis horrorem quemdam adversitatum sentiamus.

Servus. Ad te confugio, o Virgo sancta! in perturbatione, in quam conjicit metus imminentium adversitatum. Sentio in me horrorem cujusque afflictionis. Hic animi status me totum commovet.

MARIA. Repugnantia naturæ te in divino conspectu reum non agit. Immo novum etiam meritorum colligendorum campum tibi aperit, si in consensione voluntatis tuæ cum divina constans persistas.

Quando dicimus, sanctos ambivisse adversa quæque, non intelligimus, eos naturæ ductu id egisse.

Ut homines ingemiscebant, ut christiani delectabantur. Natura resistebat; sed fides christiana de natura triumphabat.

Credisne meum doloris sensum in monte Calvariæ non fuisse acerbissimum. Si quævis mater communem cum filio dolente dolorem trahit, quis doloris sensus esse debuit matris JESU, quando eum vidit tormentis & opprobriis oneratum.

Ut quis magnitudinem doloris mei metiatur, necesse est, ut tantum amet JESUM, quantum ego eum amabam.

JESUS ipse in horto olivarum metum tormentorum, & mortis in animam suam irruere passus est.

Nequaquam id egit, ut divinitas sua, quæ infinitum pretium cruciatibus ejus adiecit, tolleret sensum cruciatus

Fili mi! modo in afflictionibus tuis sincere velis id, quod DEUS vult, nihil te commoveat, quidquid invito te animum tuum exulcerat.

Etiā tum, quum accidit, ut insultui naturæ cedas, animum non abjice. Hoc aliud non foret, quam commotioni animi novam culpam adjungere.

Vitium est latentis superbiæ, si quis angatur, quia necdum perfectionem attigit. Fragilis es, & DEUS novit fragilitatem tuam. Homo es, & non Angelus.

Nequit homo vitam transigere, quin in leviora errata incidat, quamvis singillatim nullum erratum sit, quod non possit, aut non debeat evitare.

Tu non sine labe conceptus es, ut ego, neque, quod sequitur, liberatus ab omni propensione ad malum, & infirmitatibus omnibus naturæ humanæ propriis.

Quando excidit tibi querela aliqua, illico a DEO veniam pete: Sponde-te magis vigilem fore deinceps. Implora hunc in finem auxilium gratiæ; & redi ad tranquillitatem pristinam, magisque te ipsum custodire satage.

Culpa, quæcumque demum sit, melius reparari nequit, quam animi submissione, & dolore, qui de illa concipitur.

Quando eris in cœlo, fili mi! & in societate sanctorum, tunc a peccato immunis eris.

Servus. O Regina sanctorum! quando aderit felix illud momentum; quo omni timore DEUM meum offendendi exsolvar! O quam cor DEUM amantis hic timor percellit!

Veni saltem auxilio o *Mater gratiarum & misericordiarum!* Servo tuo. Tu potenti tua protectione esto mihi clypeus adversus inimicos salutis meæ,

C A P U T VI.

Consideratio JESU e cruce pendentis
animat ad patiendum cum fortitudine &
constantia.

Servus. Terra contremiscit in morte JESU, sol obscuratur, petrae finduntur; tota natura commovetur. Sed aliud est, quod magis me ferit, quam omnia hæc mirabilia.

Tu es! o MARIA! o Mater omnium virtutum exemplar! quæ juxta crucem erecta constitisti, quovis momento denuo offerens, quem jam æterno Patri obtuleras, filium tuum JESUM.

Quomodo tale spectaculum sustinere potuisti? Unde hæc constantia & fortitudo? Instrue animam, quæ quavis adversitate, vel mediocri facile prosternitur.

MARIA. Positum habebam ante oculos exemplum longe potentissimum; JESUM nempe e cruce pendentem, qui non proferbat, nisi verba mitissima; qui patiebatur, perfectissime consentiens cum Patris sui voluntate; qui per merita sanguinis sui etiam carnificum suorum salutem efflagitabat.

Obtutum defigebam in hoc divinum exemplar; subibam intima cordis sui penetralia, & sensa mea ad ejus sensa componere satagebam.

Quum eum cernerem tam fortiter vitam suam pro hominibus offerentem inter crudelissima supplicia, ego etiam didici cum fortitudine id DEO offerre, quo nihil charius in terris habebam, quam ipsum JESUM.

Fili mi! & tu perinde, atque ego invenies ad pedem crucis in ærumnis tuis præsidium, in animi defectione adminiculum, in ea, quam DEUS a te poscit, tui ipsius victoria generosam animi submissionem.

Quando afflictionibus premeris, solatia ab hominibus emendicas; at brevi ipse advertis, eorum commiserationem haud diu turnam esse, & paulo post exhauriri.

Quum tu incipis apud eos conqueri, illos narratione afflictionum tuarum; ipsa adeo præsentia tua fatigari sub finem senties.

Si tunc tibi soli relinqueris, ac tuis cogitationibus indulges, dolores eos augeri advertis; & sæpe etiam conatus ille, quo mentem avertere niteris, magis magisque te tristitiæ immergit.

Hoc in certamine, fili mi! muni te aspectu crucis. Princeps tuum perfugium hoc tempore tenebrarum, & procellarum sit imago pendentis e cruce Servatoris.

Quamcumque animo dejectus es, spiritum resumes; quantuscumque mœror animum tuum occupet, solatium hauries.

Si ab hominibus tibi injuriæ inferuntur , en cruci suffixum , patrum omnium maxime tractatum injuriose ; Dominorum omnium maxime contemptum ; amicorum omnium maxime derelictum ; justorum omnium maxime exagitatum.

Si infernus tibi infestus est , en JESUM in cruce furori inferorum prædæ instar traditum.

Anne conqueri audebis , cælum severius tecum agere , quando consideras , quantum Pater cælestis severitatem in filium suum dilectum exercuerit ?

Quæreris DEUM in poenam peccatorum tuorum in te immittere poenas quasdam terrenas ? quid vero sunt poenæ istæ comparatæ illis , quas JESUS pertulit ad te a poenis æternis liberandum ?

Redemtus sum , inquires , conversis in effigiem crucis oculis , per incredibiles DEI mei cruciatus. Ah ! æquum est , ut anima tanto comparata pretio quamdam patiando similitudinem cum suo Redemptore habeat.

Fili mi ! parum alioqui similitudinis cum JESU , quod ad alias virtutes adtinet , tibi inest. Quam crucis effigies solari te debet , quum saltem per dolores tuos aliquantum te illi similem esse deprehendes.

Hæc ergo sit perfugium tuum in omnibus malis tuis, in omnibus angoribus tuis, in omnibus tentationibus tuis.

Tum hanc effigiem osculo amoris pleno venerare. Lacrymis tuis irriga. Stringe illam arcte pectori tuo adpressam.

Finge te in monte Calvariæ consistere, tibi que potestatem fieri amplexandi pedes DEI tui potentis, & morientis pro te.

Narra illi afflictiones tuas, cum ejus cruciatibus eas conjungendo, & supplex levamen postula.

Obtestare misericordissimum Servatorem, ut e cruce sua misericorditer te respiciat, & verbum dicat consolationis, quo austeritas afflictionum tuarum mitigetur.

Dic illi, te non recessurum esse a sancto crucis ligno, dum animæ tuæ tranquillitatem & pacem restituat; dum auxilio gratiæ suæ eam corroboret.

Si in sancto hoc exercitio persistas, lacrymæ tuæ abstergentur; redibit animi tranquillitas, vires imbecillitati tuæ sufficientur; afflictio non tantopere amplius animum tuum confodiet; acerbitas ipsa doloris in quemdam dulcedinis sensum abibit.

Aut certe, si loco non cedit afflictio, patieris saltem inter pios sensus patientiæ, conformationis ad divinam voluntatem, & amoris, qui sensus Apostolum ita animarunt,
ut

ut diceret: *Placeo mihi in infirmitatibus meis, in contumeliis, in necessitatibus, in persecutionibus, in angustiis pro Christo.* (a)

C A P U T VII.

Quo animo esse debeamus erga inimicos nostros.

MARIA acriores habere non potuit inimicos, quam Pharisæos, & Judæos, qui contra divinum suum Filium conjurarunt, & qui mortis in illum sententiam extorserunt.

Verum sensus animo gerens eosdem cum JESU, qui hostes suos amabat adeo, ut vitam pro eorum salute offerret, sincere ejus exemplo dicebat: o DEUS meus *dimitte illis.*

Cernebat triumphantes de bono criminis sui successu hos implacabiles hostes. Audiebat maledicta, quæ in eum conjiciebant, & blasphema verba, quæ adversus illum effundiebant.

Quævis alia mater, quam Mater JESU, adversus hos impios & sacrilegos sublatis in coelum manibus vindictam efflagitasset; at MARIA in schola ejus, qui est DEUS pa-

Q 5

cis

(a) 2. Cor. 12. 10.

eis instituta, longe aliter animo adfecta erat.

JESUS in cruce cœlum versus vocem, misericordiæ viscera spirantem, levavit, ut tortoribus, & auctoribus mortis suæ veniam impetraret; & MARIA ad pedem crucis obtulit pro eis sanguinem pendentis adorandæ hostiæ, quam illi bārbare immolabant.

O si Judæi potuissent legere in cordibus JESU & MARIAE sensus charitatis, & teneritudinis, quos ambo in eorum utilitatem fovebant, ane alia re opus fuisset, ut scelerata sua, & nefaria consilia sponte ipsi deponerent?

Ex his ipsis duobus cordibus tanto amore plenis vel erga eos, a quibus summo mœrore replebantur, haurire oportet, germanam illam charitatem, pacisque studium erga inimicos, quod evangelium præcipit.

JESUS & MARIA omnem suam gloriam in eo reponebant, ut injurias condonarent. Suone fallebantur judicio, quod de vera gloria ferebant? Abiectumne esse videatur, exempla tam gloriosa imitari?

Cujuscumque generis sint injuriæ, quas accipimus; an umquam adæquabunt injurias Servatori, & sanctæ ejus Matri illatas?

MARIA post JESUM divinos in se amores maxime convertibat. Offensa contra JESUM erat infinita: offensa contra
MA-

MARIAM erat atrocissima, quæ concipi potest, post offensam contra divinum filium suum.

Nihilominus quanto cum amore JESUS profudit proprium suum sanguinem, & pretium illius obtulit Patri suo, ut sceleratis gratiam impetraret! quanta cum charitate MARIA obtestabatur Patrem cœlestem, ut se precibus, & voce sanguinis filii sui pro iis exorari pateretur!

An non odium etiam capitale concoqui debet adspectu crucis, dum videmus JESUM & MARIAM modo tam tenero patrocinium eorum suscipere, qui ejus auctores erant?

Hæc crux, pretiosum instrumentum salutis nostræ, exposcit contra nos condemnationis sententiam, si ad eam accedere audemus, simultates corde foventes.

O DEUS meus! amor erga inimicos nequit esse, nisi fructus potentis! gratiæ, quam a te peto per merita JESU, & per MARIÆ deprecationem, quorum corda tam mansueta erant erga ingratissimos homunciones, tam amore plena erga crudelissimos carnifices.

O cor JESU adorandum! o cor MARIÆ amabile! o corda tam benigna erga omnes eos, qui causa vestrorum acerbissimorum dolorum fuerunt, communicate cum
cor-

corde meo sensus illos heroicos charitatis erga inimicos.

Ah! deinceps ubi in me suboriri sentiam vindictæ motus, extemplo cogitatione mea jungam cor meum cum his cordibus sacratis.

Neque desinam illud ita conjunctum habere, donec inde recipiat sensus benignitatis, charitatis, mansuetudinis, quibus sacra illa corda redundarunt.

C A P U T VIII.

Quomodo comparati animo esse debeamus, quando cernimus parentes, & amicos affligi.

DEI permisso affligimur nonnunquam sorte parentum & amicorum nostrorum. Vinculum, quo cum illis colligati sumus, efficit, ut vehementer eorum malis commoveamur.

Quæ tristitiæ materies pro matre, quum videt filium lecto doloris adfixum! Quæ pro amico, quum testis est malorum acerbissimorum, quæ ejus amicus perfert, quin ei opem ferre queat.

Justa est hæc afflictio, & culpa caret, quando divinæ voluntati se submittit, sed
re-

reprehensionem incurrit, quamprimum sese DEO subicere desinit, & adversus ejus providentiam in questus abit.

Majorne ad afflictio esse poterat, quam **MARIÆ** eo tempore, quo divinus ejus filius passus est; filius, qui tanta illi amoris signa exhibuit, & quidem amoris singularis & tenerrimi?

Quoties illa intra se dixit: *Fili mi! fili mi! quis mihi tribuat, ut ego patiar, & moriar pro te.* (a)

Si filiæ Sion videntes **JESUM** transire oneratum instrumento supplicii sui lacrymas fuderunt, quo tristitiæ mari **MARIA** demergi debuit, ubi vidit eum clavis adfigi crucis ligno, in quo mortem oppetiturus erat.

Ah! si illa saltem lenimen aliquod malis filii adferre, si vel caput dolorum pondere depressum sustinere; si, de qua querebatur, sitim restinguere potuisset!

Sed frustra! Non modo sperare non potuit, fore, ut spectatorum aliquis ei præsto esset ad opem patienti filio ferendam; sed suis ipsa auribus excipere debuit impias voces, quæ potentiae adeo, & divinitati **JESU** insultabant.

Est quoddam solatii genus pro eo pati, quem amamus; sed quam grave accidere debet,

(a) 2. Reg. 18. 33.

bet, videre eum patientem, quem amamus, & nulli esse levamento posse?

Quid agat MARIA funestissimo hoc rerum statu? An ad finem usque horrorem hujus spectaculi sustinebit? aut inde sese auferet, ut dolori parcat, & filium in tormentis expirantem non cernat?

Quam alia est MARIA ab Agar Ismaelis matre, quæ filium suum derelinquere maluit, quam videre morientem. Mater JESU adstat cruci, se tranquille mandato Patris cœlestis subjiciens, & dolores filii offerens pro humani generis salute.

Ibi consistit, quia erat hic locus, in quo eam esse DEUS voluit. Ibi permanebit, donec grande hoc mysterium peractum fuerit.

Fides illius, submissio, amor erga DEUM eam velut alteram victimam effecit, quam cœlum ratam habuit, & unitam grandi illi victimæ, quam se obtulit divinus Redemptor pro hominibus, admisit, probavitque.

Hinc disce, quisquis es, Parens amans, aut amicus fidelis; filius, aut conjux; quum facienda tibi est jactura illorum, quæ tibi solatio sunt in terris; disce de tuo dolore triumphare.

Memento, id ipsum, quod magni damni loco habes pro vita mortali, tibi esse occasionem magni lucri pro vita æterna.

Re-

Religio non vetat, quo minus lacrymis, & doloris sensui indulgeas, sed si docilem te ibi præbes, luctui modum ponere, & merita augere docet.

Prohibet religio, ne te tradas immodicæ tristitiæ, quæ omnem consolationem respuit, & tamquam præcipuum doloris remedium, consensionem cum voluntate DEI præscribit.

Leva igitur, si lubet, dolorem, ploratu, suspiriis, gemitibus; sed simul etiam ad DEUM te converte; adora ejus consilia; & subijce te illi omni cum submissione.

Circumspice etiam, id enim religio permittit, modos medendi malis illius, qui luctus tui causa est. Pristinam illi sanitatem efflagita, & istud religio permittit. Sed id fiat ea cum submissione, qua te DEO totum committas.

Preccare: Domine ante te omne desiderium meum, & gemitus meus a te non est absconditus. Adflictus & humiliatus sum nimis, cor meum conturbatum est: dereliquit me virtus mea. (a)

In te Domine speravi: tu exaudies me, Domine DEUS meus (b) & sanitatem ei, pro quo supplex tibi fio, restitues.

Inte-

(a) Ps. 37. 9. 10. 11.

(b) Ibid. 16.

Interea tamen : *Ecce me ! in capite libri scriptum est de me , ut facerem voluntatem tuam : DEUS meus volui , quod tu vis.*

C A P U T IX.

Quo animo ferre debeamus jacturam eorum hominum , qui nobis chari , gratique sunt,

JESUS mortuus erat. O quam lento ivisse gradu videri debuit **MARIÆ** tempus illud , quod inter mortem **JESU** , ejusque ad vitam reditum intercessit !

JESUS mortuus erat. **MARIA** amisit filium , quo non amabilior exstitit , quo nihil charius habuit.

Tristitia Davidis in morte Absolonis , gemitus Rachelis , plorantis filios suos , per umbram modo exprimunt dolorem **MARIÆ** , quando **JESUM** non amplius vidit præsentem , non audiit loquentem.

Verum Mater hæc matrum omnium sanctissima ac religiosissima amittendo **JESUM** , virtutis suæ nihil quidquam amisit.

Fides , qua credebat , filium suum certo & celeriter ad vitam rediturum esse ; simulque submissio , qua omne id , quod **DEUS**
de-

decrevit pro gloria sua, & mundi salute, lubens suscipit, robur illius erant, & solatium.

O homo afflicte, cum DEUS tibi de medio tollit eum, quem minime amisisse velles! o Mater! ob jacturam filii tenere amati mœrore confecta! o conjux præmatura morte consortis ante tempus ad viduitatem redacte, non dimitte ex oculis exemplum, quod hic tibi exhibetur.

Lacrymæ tuæ nihil reprehensionis habent. Ita Joseph ad tumulum patris sui Jacobi in lacrymas abiit; Augustino mors Monicæ Matris fletum movit.

Sed MARIA magistra disce dolorem tuum DEO consecrare; disce modum ejusmodi adversa perferendi.

Mors abrumpit irrevocabili ratione vincula illa nequitie, quæ cum eo, quem defles, intercesserunt; nihilne autem spei reliquum tibi sit eadem aliquando renovandi? Anne tu ipse semper in hac terra commoraberis?

An fides tua te non docet, veros Christi cultores in sinum DEI congregatum iri, & amore sese invicem complexuros esse, modo infinites perfectiore, quam in terra colligati esse potuerint?

Omnes quidem resurgemus. (a) o dulcem, & pretiosam spem! quam Apostolus

R

pri

(a) 1. Cor. 15. 51.

primis Christi sectatoribus proponit tamquam potens incitamentum abstergendi lacrymas, & jacturam fratrum suorum mitius perferendi.

Nolumus autem, rursus ait Apostolus, vos ignorare fratres de dormientibus, ut non contristemini, sicut & ceteri, qui spem non habent. (a)

Licet lugere; sed more Christiani, fide pleni, qui, postquam teneritudini naturæ suæ satisfecit, confestim sibi ipsi imperat.

Non aliunde, quam a religione nostra sancta & divina, quam profiteamur, peti possunt solida veri solatii argumenta.

Ceterum an is, cujus desiderio adeo teneris, & quem mors tibi abripuit, omnem tuam in terris felicitatem absolvit?

Magisne tu eum amasti, ac DEUM tuum, qui te ab illo divelli voluit æternis suis consiliis, quæ te adorare par est?

Charus ille tibi, gratusque exstitit; at DEI voluntas multo tibi charior accidere debet.

Tuus erga illum amor procul dubio non omni vitio caruit. Nimium illi adhæcisti. Ex lacrymis tuis tam amaris, quæ finem non habent, id conjici potest.

Fortassis perfectioni tuæ christianæ, aut etiam saluti tuæ moram, & impedimentum in-

(a) 1. Thess. 4. 12.

injecit; ut adeo DEUS eum tibi eripiendo sua erga te misericordia usus sit.

Ex afflictione ista fructum cape, ne amplius ulli creatæ rei animum nimis adfigas. Adhære unice illi, de quo Apostolus ait: *Tu autem idem ipse es, & anni tui non deficient.* (a)

Aut si quempiam ames cum DEO, non aliter ama, quam quia DEUS id permittit, vel præcipit etiam, ut eum ames. Numquam tuus erga DEUM amor quidquam inde detrimenti capiat. DEUM in illo ama.

Qui sic amat, semper ita animo comparatus est, ut natura etiam invita & repugnante, se ab illo, in quem debito amore fertur, separari patiatur, quando DEO visum fuerit.

Ubi casus fatalis incidit, dubitum quidem non est, quin cor laceretur, & lacrymæ ex oculis profluant. Nihilominus tamen nomine, & re christianus vult id, quod DEUS vult, & recordatio divinæ voluntatis, quæ hac ratione impletur, lacrymis & gemitibus moderatur.

(a) Hebr. I. 12.

CAPUT X.

Quomodo oporteat animum obfirmare in fide & spe eo rerum articulo, quo omnia adversari videntur.

Apostoli JESUM confessi erant *filium DEI vivi*; at immemores confessionis fidei suæ, tempore cruciatuum Domini illam dissimularunt. *Tunc discipuli omnes*, testatur Matthæus, *relicto eo fugerunt*. (a).

Non sic MARIA. Secuta est JESUM usque ad montem Calvariæ, ubi cum agnovit Redemptorem suum, fide certa futuri ad vitam reditus se muniens, quia se ab inferis reversurum esse adfirmavit.

Post mortem JESU in discipulis, certe duobus, teste Luca, vix scintilla spei superfuit de iis opere complendis, quæ JESUS prædixit.

At MARIA ab omni perturbatione immunis firmissime credidit, ac speravit fore, ut JESUS, quem inter opprobria morientem viderat, cum gloria revivisceret, & legi suæ evangelicæ mundum subjiceret.

Fides ista MARIÆ, intrepida hos inter casus, quia innixa erat fundamento veracitatis DEI ipsius, sit regula fidei tuæ.

Si

(a) Matth. 26. 56.

Si impii, quibus mundus refertus est, non tibi præbent occasionem luce palam profitendi fidem tuam, inimicus salutis non intermitteret, eam motis dubiis circa revelatas veritates labefactare.

Juxta Petri monitum: *Resistite fortes in fide.* (a) Leoni rugienti scutum fidei obijce, neque fallacias ejus in examen voca; & experieris veritatem ejus effati: *Resistite autem diabolo, & fugiet a vobis.* (b)

Detestare illico præsentem DEO veritatis omne dubium, quod menti tuæ oboritur. Per hanc detestationem promptam, generosam, sinceram fides in te incrementa capiet, & corroborabitur.

Accidit præsertim in gravibus adversitatibus, ut malus dæmon tenebras menti tuæ offundere studeat, & ut te inducat ad dubitandum de justitia, de sapientia, de potentia, de bonitate DEI, qui te affligi permittit.

Tum in mentem revoca, quæ DEUS sanctis suis libris consignari voluit de necessitate patiendi, de gloria patientibus promissa, de æternis suis consiliis, quando afflictiones suas immittit etiam in fidelissimos servos suos.

R 3

Ego

(a) 1. Petr. 5. 9.

(b) Jac. 4. 7.

Ego Dominus, & non mutor (a) ipse inquit. Id, quod locutus est, semper verum est. Verbum ejus perinde, ac is ipse, immutabile est.

Similiter in quocumque genere temptationum, dolorum, amaritudinum, fastidiorum, & derelictionum internarum, in quæ omnia incidere poteris, pone tibi ante oculos tamquam regulam, spem generosam & perseverantem *MARIÆ*.

Hac sese virtute, cujus fundamentum est fidelitas *DEI* in promissis suis, sustentet anima tua, nedum ut nutet, & animo cadat.

Ut olim Abraham, *contra spem in spem crede*, (b) plenissime sciens, quia quæcumque promisit, potens est & facere.

Ille est conditor tuus; & fidem suam interposuit, numquam fore, ut opus manuum suarum derelinquat, & te despiciat.

Ille est supremus Dominus totius naturæ. Nihil ejus potentiae resistit, nihil illi difficultatem faceffit.

Firmamentum est Dominus timentibus eum, & testamentum ipsius, ut manifestetur illis. (c)

Quam-

(a) Mal. 3. 6.

(b) Rom. 4. 18. 21.

(c) Ps. 24. 14.

Quamcumque molesta, & doloribus plena esse possit conditio tua, num spes tua magis fundata esse potest, quam in providentia, bonitate, & potentia infinita?

Quoties te certiores facit ore Prophetarum, & Apostolorum suorum de opitulandi voluntate? Quoties ait, *se exaudire, se sustentare, ac protegere, se consolari, se salvare.* Non confundentur, quicumque *sperant in illo.*

Cum fiducia igitur implora auxilium ejus, nec dubita, ut ejus misericordia te educat e tristi illo statu, in quo versaris; vel vero ut in eo te sustentet, & protegat pro gloria sua, & salute tua.

DEUS permittit nonnumquam hominem in extremum discrimen adduci, ut luce clarius patefaciat, quid firma erga se spes possit, & ut suum paternum amorem, quo in nos fertur, luculentius testatum faciat.

Virtus vehementer tentata magis sibi conciliat cor DEI, quam tenera pietas.

CAPUT XI.

Adversitatem excipit consolatio; nihilominus callere artem patiendi sine solatio necesse est.

Servus. Regina cali lætare, quia quem meruisti portare in sinu tuo, & cujus mors tantis tibi lacrymis constitit, Resurrexit, sicut dixit.

Fruere cum gaudio adspectu jucundissimo, & familiaritate intima redivivi Filii usque in diem, quo gloriosus in cœlum conscendet.

Par est, ut præ aliis venias in communionem beneficii reviviscentis Domini, quæ omnium maxime particeps fuisti opprobriorum patientis.

Quæ tibi lætitia, quæ incredibilis consolatio enasci debet ex adspectu adparentis in omni splendore, & gloria divinitatis!

En igitur absterfas lacrymas tuas, profundum cordis tui vulnus confanatum, finitos dolores tuos!

MARIA. Fili mi! Cum ipso sum in tribulatione (a) *DEUS ait. DEUS est, qui amicos suos auxilio gratiæ suæ corroborat, qui pro voluntate sua disponit suaviter, ut dolori solatium, gaudium tristiæ succedat.*

Va-

Vates regius testis est. O DEUS inquit: *secundum multitudinem dolorum meorum in corde meo, consolationes tuæ lætificaverunt animam meam.* (a)

Et rursus: *Facta super Dominum curam tuam, & ipse te enutriet; non dabit in æternum fluctuationem justo.* (b)

Servus. Tu nosti, Virgo sancta! ærumnas, quas a longo tempore patior; at omni semper solatio destituor.

MARIA. Fili mi! Etsi solatio, quod sensus adficiat, destituaris, non tamen propterea omni prorsus solatio cares.

An non verum solatium parit ea cogitatio, adversitatibus te patienti JESU similem evadere, atque ita viam ad cœlum muniri?

Quis adsequetur consilia DEI, quando servos suos affligi patitur, quin eis illa solatia, de quibus tu loqueris, degustanda præbet?

Complures sancti per adversitates, tamquam arida deserta, transierunt, & ne stilla quidem cœlestis hujus roris recreati sunt.

Amici JESU longe alii esse debent ab amicis terrenis, qui nihil molestiæ suscipere volunt pro amicis suis, nisi quatenus lucrari spes adfulget.

R 5

Fi.

(a) Ps. 93. 19.

(b) Ps. 54. 23.

Fiduciam tuam in divina providentia repone. Aderunt, ne dubita, consolationes, quando vel necessariae, vel utiles erunt.

In afflictionibus gratia JESU tibi praesto est, quae te sustentet. An nescis illud: *sufficit tibi gratia mea.* (a)

Sancti, quos JESUS sine solatio, sensibus blandiente, pati voluit, in eo ipso solatium deprehendebant, quod solatio carebant, quia noverant, amorem suum tanto castiorem, & ab utilitatis propriae cupiditate magis alienum effici.

Præstolare adhuc aliquo tempore, præstolare effectum promissionum, quas fecit DEUS iis, qui patiuntur.

Audi dicentem: *Ego dispono vobis, sicut disposuit mihi Pater meus regnum* (b) regnum omni gaudiorum ac bonorum copia refertum.

Ceterum, fili mi! peccator qualis tu es, jurisne habet aliquid solatii expetendi?

Hoc sit solatio peccatori poenitenti, se carendo solatiis quam certissime expiare peccata sua.

(a) 2. Cor. 12. 9.

(b) Luc. 23. 29.

C A P U T XII.

Desideria nostra ad cœlum dirigenda sunt.

Post tuum, o Servator mi! e terris discessum cogitationes sanctæ Matris tuæ, vota, desideria, ac suspiria continenter in cœlum ferebantur.

Illa anhelabat sortem Angelorum & sanctorum, qui fruebantur præsentia *dilecti sui*, eosque identidem obsecrabat, ut tibi repeterent, quanto tui desiderio teneretur, & languesceret.

Quid ei mundus offerre poterat, quod arrideret? qui non amat, nisi JESUM, non jam aliud desiderat, quam JESUM.

Cujus unicus in terris thesaurus est gratia tua, & amicitia tua, non de alio veraciter queritur, quam se adhuc tua præsentia, & divinis tuis amplexibus fraudari.

Dum exspecto tempus mortis meæ, quæ sola finem facere potest desideriis meis, ad te constanter, o mi JESU! exemplo MARIE evolabunt suspiria cordis mei, quod te desiderat, te cogitat, & cui mora quævis, qua a te arcetur, gravis accidit.

Quis dabit mihi pennas, sicut columbæ, & volabo, & requiescam in te? (a)

An

An longe adhuc abest a me felix illud momentum? An sponsus animæ meæ cunctabitur dicere: *Ecce venio cito*, (a) ut finem imponam ærumnis tuis.

Ah! *sponsa dicit: veni* (b) Gemitus ejus, & suspiria sine intermissione dicunt: *Amen veni Domine JESU*. (c)

Tibi dixit cor meum, exquisivit te facies mea, faciem tuam Domine requiram. (d)

Sentio me conditum esse ad sublimem aliquem finem. Dum in hac vita sum, humi repo. O JESU! pro te factus sum, ut te possideam æternum.

In te sunt divitiæ inexhaustæ; desunt omnia, ubi tu desideraris. Tu es lumen æternum; omnia tenebris circumfessa adparent, ubi tu non es.

Si possiderem, quidquid rerum creaturarum mundus continet, non desinerem pauper, & infelix esse, si dicere nequirem: *JESUS est mihi omnia*.

JESUS est mihi omnia. Hoc dictum cuncta complectitur. Sed nemo alter hoc dictum rite adsequitur, quam qui amat JESUM supra omnia.

Apa-

(a) Apoc. 22. 12.

(b) Apoc. 22. 17.

(c) Ibi. V. 20.

(d) Ps. 26. 8.

Apage igitur omnem alium amorem. Solus ille amor mihi insit, quem tua gratia gignit.

O gratia JESU mei! accende in me constanter ignem sacrum amoris tui. Utinam hic ignis divinus me inflammet, utinam me penitus consumat!

Si te confestim videre nequeo, o Servator meus! te amando indemnem me præstabo.

Hic amor meus, qui justam mihi fiduciam præbet te aliquando possidendi, erit solatium meum, quamdiu exilium meum perduravit.

C A P U T XIII.

Quid facere debeamus, ut Spiritum sanctum recipiamus.

JESUS discipulis suis promisit, fore, ut Spiritum sanctum mittat. MARIA, ut eum reciperet, se contulit in cœnaculum cum Apostolis, agnatis JESU, & sanctis mulieribus, quæ eum in peregrinationibus suis secutæ erant.

In hoc solitario recessu per exercitia pietatis sese compararunt ad accipiendum spiritum, auctorem sanctitatis.

Om-

Omnes congregati in eodem loco concordibus animis, & voluntatibus adventum ejus ardentissimis votis desiderarunt.

O præclaras dispositiones ad recipiendum DEUM amoris, & charitatis! Lubens ille sese conjungit cum animabus ferventibus, quæ longe a tumultu mundi, & rumoribus publicis eum inquirunt, & qui illi vota ardentia & sincera faciunt.

O quam efficaciter MARIA præ aliis adventum hujus divini spiritus exposcebat fervore precum suarum, desideriorum suorum sinceritate, teneritudine amoris sui!

O quam potenter omnes ii, qui eundem adventum operiebantur, sese animari sentiebant præsentia, & exemplo Virginis!

Illa quidem jam erat *gratia plena*; quia vero sanctus spiritus sponsam suam novis indies gratiarum donis locupletare voluit, modis omnibus se ad ea excipienda comparavit.

Quæcumque donorum sancti Spiritus copia animæ conferatur, nova tamen incrementa capere potest.

Quia talis anima fidelis existit, multis gratiis adfecta fuit. Si fidelis esse persistat, magnum gratiarum numerum DEUS repositum habet. Thesaurus donorum divinorum nunquam exhauritur.

Si quis pretium horum donorum ita cognosceret, ut MARIA, is nihil amplius pre-

pretio dignum in terra deprehenderet. Hæc dona omnium illius desideriorum meta forent.

Ah! quod iudicium ferendum est de incuria plurimorum Christi cultorum in hoc negotio; de modico ardore, quo in illa feruntur, quæ eorum studio, ac contentione forent dignissima.

Anne perinde adfecti sunt, quando de favoribus hominum agitur! Heu in illis obtinendis nulli operæ parcitur, modis omnibus desudatur.

Dum bonis fortunæ indigere turpissimum esse judicant, paupertatem suam in bonis animæ non erubescunt.

O Spiritus divinus! meam mihi cœlestium donorum inopiam ob oculos pone. Tu es auctor omnis gratiæ, & *omnis doni perfecti*, tu solus mihi veras divitias tribuere potes.

Agnosco, & doleo, me sanctis tuis instinctibus restitisse, & ideo penitus indignum esse beneficiis tuis.

Sed nunc conjungo preces meas, quas pro his donis impetrandis fundo, cum illis precibus, quas MARIA in cœnaculo persolvit. Ita preces meæ tibi acceptæ erunt, teque mihi propitium reddent.

Imploro etiam ipsam hanc Virginem, quæ tanta apud te potentia valet; eamque obtestor, ut mei patrocinium suscipiat.

O Vir-

O Virgo! o sponsa sancti Spiritus! postula ab illo pro me spiritum sapientiæ, qui me doceat bona cœlestia adpetere, & fastidium adferat bonorum fallacium, & vanorum mundi commodorum.

Spiritum intelligentiæ & scientiæ, qui in hac vita, tenebris obsita, mentis meæ caliginem depellat, facem præferat ad terendas vias Domini, æternasque veritates condiscendas.

Spiritum discretionis, & consilii, quo detegere, & devitare queam laqueos, quos inimici salutis meæ, & perfectionis meæ mihi tendere possunt.

Spiritum fortitudinis & alacritatis, quo adjutus me ipso, & imbecillitate mea major fiam, indomitos animi motus comprimam, torrenti pravorum exemplorum repagula objiciam, hominum respectu non movear, pompam mundi pedibus conculcem, & me adversus animi mei inconstantiam obfirmem.

Spiritum pietatis & timoris, qui me dirigat, & animet in obsequio Domini, in observatione legis suæ, in veneratione & cultu, quem illi debeo tamquam conditori meo, Patri meo, servatori meo, Judici meo.

C A P U T XIV.

Quisque pro ratione status sui divinæ gloriæ propagandæ, & salutis animarum intentus esse debet.

Servus. Gestit animus meus, dum te contem-
plor, o Virgo sancta! versantem in exi-
guo illo ferventium Christi cultorum cœtu,
qui post ejus in cœlos adscensum, & divi-
ni Spiritus descensum sudore, & prædica-
tione Apostolorum coalescebat.

Illi in te Matrem tenerissimam, & divi-
næ gloriæ studiosissimam venerabantur. Quis
verbis exprimat; quanta nascenti Ecclesiæ
Jerosolymis per te utilitas sit allata.

Quando Apostoli a se invicem disces-
serunt, ut doctrinæ JESU universum mun-
dum subjicerent, tua illos vota & preces tuæ
ubique locorum comitabantur, eisque adju-
mento erant ad labores exantlandos, & ad
impedimenta omnia, ac pericula superanda.

Ut fides ac virtus apud eos, quos inter
ipsa versaberis, incrementa caperet, eo cum-
primis studium omne conferebas, ut illorum
tibi animos conciliares. Et qui fieri pote-
rat, ut non omnes eos illico tibi devincires,
quibus tua uti consuetudine datum fuerat?

Nequibant illi fati admirari charitatem,
qua eos Mater JESU complectebatur, faci-

litatem, qua eis liber ad te aditus patebat, ipsam denique curam, quam omnium gerebas, & qua fiebat, ut se non vulgari apud te loco esse intelligerent.

Si excellentia dignitatis tuæ, virtutum tuarum & supernorum tibi infusorum luminum, quibus te DEUS dignatus est, tibi venerationem apud omnes pepererunt, summa tua benignitas, omnium tibi corda obnoxia fecit,

Solus oculorum tuorum contuitus erigendis adflictis animis sufficiebat, eorumque mala mitigabat.

Sermones tui, divino igne succensi, & cœlesti quadam vi præditi, durissima corda emolliebant, tepescentes animos inflammabant, timidissimis quibusque fortitudinem inspirabant, ferventissimis novos stimulos subiciebant.

Quot ægris, ut merito conjicimus, sanitatem corporis æque, ac animæ impetraſti!

Si tuus divinæ gloriæ ardor ex malis, quibus Jerosolymis primi Christi cultores vexabantur, dolorem trahebat, alia ex parte solatium tibi adferebat messis, quam inter gentes Apostoli faciebant! præsertim illa, quam Ephesi Joannes Apostolus te inspectante colligebat, ubi cum illo Judæorum furori cedens, annis aliquot morabaris.

Gaudium, quod inde concipiebas, is solum adsequetur, qui cogitet, tibi quam maxime cordi fuisse, ut regnum DEI novis indies accessionibus augetur.

Regina Apostolorum, impetra mihi scintillam divini hujus ignis, quo tu tota pro gloria JESU consumebaris; impetra mihi gratiam, ut & ego quid conferre queam in ejus gloria, & amore latius proferendo.

MARIA. O fili mi; quam tuo hoc desiderio delector! Ardor divinæ gloriæ cum conditione & professione hominis christiani arctissime est conjunctus.

Non minus enim ad officium genuini Christi cultoris pertinet, ac ipsa charitas, unde ardor ille proficiscitur.

Sunt, qui id apostolici instituti proprium esse existiment. Minime. Omnibus hic ardor statibus convenit.

Non est status ullus, in quo quis aut non possit, aut non debeat per bona exempla, per pia & idonea consilia, per solatia adflictis præstita, & cumprimis per preces divinam gloriam procurare.

Emendatio hominis peccatoris est nonnumquam fructus gemituum, quos animæ ferventes, & mundo ignotæ, sua in solitudine cælum versus ediderunt.

Certis quibusdam momentis fervore exæstuas, & desideras versari inter falsorum

numinum cultores, ut eos ad christiana sacra reducas. Sancta hæc sunt desideria, sed omnino inutilia. Tu foris quæris, quod domi tibi tuæ præsto est.

Pauperes & ægros solari, ignorantes docere, liberos ad omnem pietatem fingere, domesticos in officio continere, integræ civitati sanctis operibus bono exemplo esse; en campum tibi apertum, quem cœlestis paterfamilias te excolere jubet.

Fierine potest, ut quis nulla salutis hominum cura tangatur, qui cogitet, JESUM pro illis vitam cum sanguine profudisse?

Multi Christi cultores poenas dabunt, quia occasiones lucrandi, quum poterant, animas neglexerunt. Multabuntur, quia peccata aliena, prout poterant, ac debebant, non impediverunt.

Si DEUM amas, fili mi! tuum illi amorem omnium maxime probabis conatu, & studio ejus gloriam, & cultum amplificandi.

O quam paucos DEUS numerat servos bonos, & fideles! Esto tu fidelis, & non modo ipse DEUM lauda & honora, sed etiam omnes occasiones, ac modos arripe, quos status, & muneris tui ratio offert, ejus gloriam apud alios propagandi.

C A P U T XV.

Unde anima christiana solatium petere debeat in molestiis, quas virtutis causa patitur, & in afflictione, quam creat diuturnum in terris exilium.

Servus. Quod erat, o sancta DEI Mater, solatium tuum in vexationibus, quibus nascens Ecclesia agitabatur, & a quibus ne tu quidem ipsa exempta fuisti?

MARIA. Fili mi! mihi, uti & omnibus recte credentibus inter omnes inimicorum insultus solatium attulit memoria cruciatuum JESU, quam nec cogitatio ejus ad vitam gloriosi reditus & ad cœlum adscensus absterfit.

Lustrabam loca sacra, in quibus mysteria redemptionis peracta sunt, cum primis Calvariæ montem; ubi mente volvebam virtutes, & beneficia JESU, simulque ferociam, & inhumanitatem hominum, qui eum crucis supplicio addixerunt.

Anne ut Mater JESU, dum recolebam, quam crudeliter ingratiissimi homines in eum desævierint, vitam placidam, & tranquillam præstolari debebam? An id vel in votis mihi esse poterat?

Et tu, fili mi! memineris, & frequenter memineris, quo se modo habuerit mun-

duſ erga ſervatorem tuum. Hæc cogitatio animum tuum eriget inter omnes vexationes, quas ab hominibus ſubire debebis, quia DEO fidelis eſſe cupis.

O quam arduam viam, in qua nihil, niſi contemptus, opprobria, cruciatus ſeſe offerebant, tui amore JESUS trivit, quin umquam ab ea deſecteret? An non noſti, dum ad ſua veſtigia premenda te invitavit, eum prædixiſſe, plurima tibi ejus amore perpetienda fore?

Merito verendum eſt, ne virtus, quæ ab hominibus non laeſſitur, & oppugnatur, veræ virtutis pretio careat.

Hæc eſt fors ſervorum DEI: cœli favore, ac amore tenerrimo frui; a mundo contra maximo odio haberi.

Quod incitamentum patientiæ, quod ſolacium enaſcitur iis ex verbis: *Non eſt ſervus major Domino ſuo, ſi perſecuti ſunt JEſum, & me perſequentur.* (a)

Patior, ut JESUS, & cum JESU. Ille eſt exemplum meum. Ille erit fortitudo mea. Ille erit merces mea.

Servus. Aliud genus cruciatus, o Regina ſanctorum! tibi magis, quam cuiquam ſanctorum exhauriendum fuit. Sancta illa cupiditas, ut quam primum in cœlo cum fi-

lio .

(a) Joan, 15. 20.

lio tuo conjungereris, ad quas angustias te coniecit?

JESUS regnabat in gloria, & mater ejus adhuc in exilio versabatur. Id mortis instar perpetuæ tibi erat, mori non posse, & separari ab eo, qui unica erat, tam tenere amata, tam julte expetita meta amoris tui.

Verum fors illa beata, qua quotidie JESUM intra te sacra in mensa excipiebas, perennis tibi erat fons consolationis.

Sanctus Lucas testatur: *Erant autem perseverantes in communicatione fractionis panis.* Dubitare non possumus, te singulis diebus corpus ejus, & sanguinem adorandum suscepisse, quæ amore erga JESUM credentes omnes longissime antecedebas.

MARIA. Profecto, fili mi! cœleste epulum novas mihi quotidie vires addidit ad perferendam diuturnitatem, & fastidium exilii mei.

O jucundas horas, quibus denuo sinu meo complexa sum eum, quem jam novem mensium spatio gestaveram, & cujus consuetudine tot annis frui fucram.

Tunc ardentius quotidie obtestabar *dilectum animæ meæ, ut indicet mihi locum gloriæ, & triumphi sui.* (a)

S 4

Tunc

(a) Cant. 1. 6.

Tunc obsecrabam, ut acceleret momentum illud, quo eum non velatum adspicerem, & æternum ejus præsentia bearer.

Prosequebar quidem voluntatem DEI religiosa adoratione, huic, ut impleretur, desideria mea posthabebam; sed sacrum epulum erat consolatio mea, & fortitudo mea in luctis continuis, quas sustinebam.

Nam, quum ingens coeli cupido animum meum remorderet, necesse erat, ut simul submissio desideriiis modum figeret, & contineret impetum ardoris mei.

Ah! fili mi! Anne amantis nomen mereretur, cui bene esset absente dilecto suo? qui a DEO quidem quotidie peteret, ut *adveniat regnum ejus*, nullo tamen desiderio, ut id fiat, teneretur.

Verus Christi cultor, qui amat JESUM ex toto corde suo, ita comparatus est, ut, licet natura mortem horreat, volens, lubensque, quidquid in terra charum, gratumque illi est, relinqueret, modo cum JESU jungatur in cœlis.

Quamdiu abest a DEO suo, languescit, ac ingemiscit. *Satiabor*, inquit, *quum adparuerit gloria tua.* (a)

Ah;

(a) Ps. 41. 3.

Ah! suspirat cum Vate regio, impetu amoris actus, *quando veniam, & adparebo ante faciem DEI post hoc exilium meum?* (a)

Hæc mora gravis accidit ei, qui JESUM amat. Hic virtutis ejus periculum fit; neque aliunde doloris sui lenimen reperit, quam in submissione animi, & in receptione corporis, & sanguinis Domini. Sacram hanc dapem frequentat, quoties is veniam facit, qui hic in terris DEI vices agit, & qui statum animæ illius perspectum habet.

Latens sub panis specie dilectus ejus, ita vere præsens, ut est in cœlo, ejus animam subit, eique loquitur. Duo illorum corda intima quadam ratione sunt conjuncta.

Adhuc modicum. Velum auferetur; *quoniam videbimus JESUM, sicuti est.* (b)

(a) Ps. 41. 3.

(b) 1. Joann. 3. 2.

CAPUT XVI.

De præparatione ad mortem.

Tota vita sanctissimæ Virginis erat continua præparatio ad mortem.

Quanta sibi merita comparavit spatio sexaginta & amplius annorum vitæ suæ, quos integre in exercitio divini amoris transegit?

Ejus amor erga DEUM quovis momento incrementa ceperat, & tempore mortis suæ ad tale culmen pervenerat, ut non tam ex naturæ languore, quam ex vehementissimo amoris æstu mortem oppeteret.

Imitare hanc Virginem, & consecra DEO omnia momenta vitæ tuæ, quam non ideo tibi dedit, ut divitiis in terra adflueres, ut honoribus, fama nominis, plausibus inclaresceres; sed ut ei servires, & in ejus obsequio coronam immortalitatis consequereris.

Si omnes divitias hujus mundi possideres; si omnibus populis terræ imperares; quid tibi in morte reliquum fieret? tu omnia necessario deferres, & te deserent omnia.

Nihil tibi ex bonis omnibus in morte superat, præter actiones sanctas, quas per vitam pro DEI gloriæ posuisti.

Utinam sapias alienis damnis tot Christi cultorum, qui de morte non cogitant, nisi in fine vitæ suæ; & qui morti occumbunt

bunt utente anxiam mentem ea cogitatione, se solum dies aliquot, fors quasdam modo horas grandi negotio salutis æternæ dedisse, in quo si vel per totum vitæ curriculum desudasti, nimius non fuisti.

Stultorum infinitus est numerus (a) Maxima pars hominum similis est illi, qui ad longum iter se tum primo comparare vellet, quum jam ineundum est.

Similis est reo, qui judicem suum injuriis lacefferet eo temporis articulo, quo judicandus est, aut qui agigaret consilia de voluptatum lenociniis jamjam ad supplicium educendus.

Tu ita vive, ut cogites, vitæ finem fore; & erit, ut ejus amore non irretiaris. Age vitam sic, ut respicias æternitatem, quæ illam sequetur, & fiet, ut eam ex præscripto legis christianæ exigas.

Multi omnem de morte cogitationem abjiciunt, quia metum illis incutit; verum ut nulla metuendi causa sit, opportunum est remedium, frequenter mortis meminisse, & ad eam se constanter comparare.

Vita sancta memoriam mortis lenit, & memoria mortis confert ad vitam sanctam.

Curam habe, ne, quod hodie te delectat, tristitiam tibi adferat in morte. Ut solatio fruaris in morte, sit virtutis studium tuæ in hac vita deliciæ,

Si

(a) Eccl. i. 15.

Si hodie tibi moriendum sit, aut cras, probene paratus, & instructus aderis ante tribunal judicis tui? Quam egisti poenitentiam? quæ merita collegisti?

Utere ergo tempore, quod tibi reliquum est. Tempus præteritum non quidem revocare, ejus tamen jacturam reparare potes. Hoc adeo sine spatium adhuc vitæ tibi DEUS prorogat.

Diurne etiamnum vives? aut paucos intra dies morieris? Id ignoras. Scito tamen, *quia morieris tu* (a) ait Dominus, *hora, qua minime putas.* (b)

Si quovis momento mors hominem occupare potest, quovis momento paratus sit, oportet. Alte animo infixæ esse debeat ea veritas: Mors est momentum illud, quo de tota æternitate decernitur.

Obsecra Reginam coelorum, ut tuo loco gratias DEO agat, pro tempore tibi adhuc concesso, ut te ad mortem rite compares. Obsecra illam, ut gratiam tibi impetret, tempore hoc sancte utendi.

Uteris autem, ut par est, si quasvis actiones tuas ita peragas, quasi quævis sit postrema vitæ tuæ.

Ut

(a) II. 38. 1.

(b) Luc. 12. 40.

Ut quis sancte moriatur, mori debet in fide, spe, & charitate. Familiare tibi redde per vitam omnem exercitium harum virtutum. Hæc sit tua præcipua præparatio ad mortem.

Certum enim habe, eum ultima in lucta in harum virtutum exercitio hospitem & peregrinum fore, qui se in iis per vitam non diligenter exercuerit.

C A P U T XVII.

De beata morte justorum.

Servus. Necesse foret o MARIA! magnitudinem amoris, quo JESUS in te ferebatur, animo comprehendere, ut iudicium ferri posset de incredibilibus deliciis, quibus in obitu animam tuam replevit.

Necesse etiam foret, comprehendere tui erga JESUM amoris vehementiam, ut adsequeremur sanctos illos, & ardentes sensus gestientis lætitia animæ tuæ, adpetente felici illo momento, quo fiebat, ut dilecto tuo, centro amoris tui, jungereris.

Tu extremum vitæ spiritum edidisti ea animi tranquillitate, quasi suavissimus te sopor complecteretur,

Et quis denique timor in morte turbare poterat illam Virginem, quæ tota semper DEO dedita fuerat, & quæ nihil in pretio habuerat, nisi res divinas?

Virginem, inquam, quæ nullum aliud gaudium in terris, nisi in DEO quæsierat, & quæ nullum aliud gloriæ desiderium foverat, quam ut ei soli placeret.

MARIA. Si vis, fili mi! tempore, quo hanc vitam deferres, particeps esse deliciarum, & dulcedinum mortis meæ, ne reponas in bonis terrenis felicitatem tuam.

Moriatur anima mea morte justorum
(a). Hæ sunt preces, quas fundunt omnes, qui christiano nomine gloriantur, Verum quam pauci sunt, qui a bonis terrenis ita sint animo alieno, eorumque strenui contemptores, ut justī et sancti homines fuerunt.

Plurimi etsi conditi sint pro cœlo, non cogitant, nisi de terra. Quum cogentur terram deserere, quam spem habebunt ad cœlum perveniendi?

JESUS felicitatis suæ non reddet participes, nisi eos, qui, quum viverent, suam in ejus amore felicitatem reposuerunt.

O statum solatii plenum ejus justī, qui in fine cursus vitæ suæ, tentationibus & do-

lori-

(a) Num. 23. 10.

loribus obnoxia, testimonio tranquillæ conscientia gaudet.

Eundem JESUM, in quo peccator moriens judicem inexorabilem intuebitur, justus ut Patrem sui amantissimum intuebitur.

Peccavit quidem per vitam suam; fortasse gravius, & frequentius; sed non expectavit tempus mortis, ut poenitentiam ageret.

Adpetente morte se, vitamque suam generoso animo hostiam DEO offert, hostiam junctam illi hostia, quam se pendens in cruce servator obtulit; atque inde in magnam spem erigitur misericordiae DEI sui.

Ab eo tempore, quo se totum illi dedit, constanter *bonum certamen certavit*, ut fidelis in debito ei obsequio persisteret. An non dicere poterit: *Reposita est mihi corona justitiæ?* (a)

Quam suave tibi accidet, fili mi! si exemplo JESU, ubi mors imminebit, dicere possis: *Relinquo mundum, & vado ad Patrem.* (b) Adibo hæreditatem, quam mihi destinavit.

Pater mi! ego te clarificavi super terram: opus consumavi, quod dedisti mihi, ut faciam: & nunc clarifica me tu Pater.

(a) 2. Tim. 4. 8.

(b) Joann. 16. 28.

ter. (c) Redde me participem gloriæ, quam mihi tam amanter promissisti.

Quando lampas oleo instructa est, nihil timoris habent ea verba: *Ecce sponsus venit, exite obviam ei.* (b)

Non credidissem umquam, tam suave esse mori, quondam anima quædam pia adfirmavit.

In mortis articulo JESUS iis, qui illum amant, testatum facit, quam sit reipsa amore dignus.

Non finit cor, sibi in vita penitus dicatum, sui que amore flagrans, aliter adfici in morte.

Immo gratia sua simile illud reddit faci, quæ, dum exstinguitur, flammam vehementiorem projicit.

Vive igitur sincere amando, & morieris amando ardentem.

Servus. Gratiarum omnium optatissima Mater mea! quam petere & obtinere queam a divina bonitate, illa est, ut in morte mea sensa sint tuis simillima.

O felicitatem! post vitam actam in exercitio amoris ex impulsu amoris, & ex fine amoris, mori ex amore. Quam ardens desiderium talis mortis in corde justorum excitatur.

Hæc

(a) Joann. 17. 4. 5.

(b) Matth. 25. 6.

Hæc est summa desideriorum meorum. Verum licetne peccatori, qualis ego sum, eo adspirare?

Certe te oro, ac obsecro, ut a JESU, qui totus est amor pro me, obtineas mihi gratiam, qua fiat, ut aliqua saltem ratione hæc mihi mors amoris contingat.

O felicitatem! felicitatem, quæ omnia ea quam longissime excedit, quæ animo nostro blandiuntur, mori in amore JESU, ita ut supremum vitæ suspirium sit suspirium amoris.

O JESUS meus, Servator meus, DEUS meus! hanc mihi gratiam singularem largire. Hanc a te oro per amorem infinitum, quo cor tuum adorandum in me fertur, & per illum amorem infinitum, quo cor sanctæ Matris tuæ complectebaris.

CAPUT XVIII.

De sanctis desideriis moriendi.

Servus. Totum tempus, quo post gloriosum JESU in cœlos adsensum adhuc in terra morabar, fuit pro te, o Virgo sancta! tempus gemitum.

Tu sensim consumebaris purissimis flammis amoris divini; sed pro votis tuis lente nimis consumebaris.

Heu me miserum! terrenis rebus adeo adfixus hæreo, ut animo satis effingere nequeam statum illum sanctorum desideriorum, in quo usque ad postremum vitæ tuæ momentum persistebas.

Si vix adsequi possum vota Davidis, queis queritur *incolatum suum prolongatum esse*; (a) & Apostoli *desiderium habentis dissolvi* (b) quid de ardentissimis tuis desideriis sentiam?

Si cordi meo inesset vel scintilla ex illis flammis amoris, queis tu exarsisti; quam mihi terra vilesceret, quam ardens cœli, dum illud adspicio, desiderium enasceretur!

An cor amore flagrans aliud in terris desideret, quam JESU ipso æternum frui?

Si

(a) Ps. 119. 5.

(b) Phil. 1. 23.

Si omnia mundi bona mihi offerrentur, & felicissimus omnium mortalium esse possem, an non semper dicere deberem: *Multo magis melius: esse cum Christo* (a)

Quid sunt omnia hæc bona ei, qui novit & amat JESUM? JESUS est summum bonum. JESUS solus omnia bona completur.

Esse cum JESU tam bono Patre, tam tenero amico, tam liberali Domino, tam amabili servatore.

Esse cum JESU, gaudere ejus, præsentia amare eum ex tota anima, amare eum æternum! O Regina cœli, an mundus, an terra mihi offerre possunt bona, quæ vel conferri queant.

O utinam, quamprimum aperiatur mihi cœlum, beata sedes, quam incolit! JESUS solus votis meis omnino satisfacere potest.

Fateor equidem, me partim mortis desiderio teneri, ut illi conjungar; partim timore percelli, dum cogito, me tribunali judicis mei sistendum esse.

Sed confido in misericordia Redemptoris mei, & confido in tua deprecatione, o Mater mea tenerrima!

MARIA. Ita, fili mi! confide, & confide firmiter. Si JESUS est Judex tremendus, etiam est Servator amantissimus.

Ale constanter in animo tuo timorem judiciorum ejus; at fiducia & amor timorem præponderent.

Time; sed magis adhuc ama. Non potes melius tuum erga JESUM amorem testari, quam si desideres eum quantocyus videre in throno majestatis suæ, & relinquere terram, in qua tam facile a debito illi obsequio deflectitur.

Si his sensibus imbutus es, spem habe fili mi! fore, ut DEUS sit defensor tuus adversus inimicos tuos in hora mortis tuæ.

Ego ipsa tunc pro te implorabo auxilium ejus. Omni quidem tempore vigilanter oculos intendo in filios meos, sed præsertim in hora mortis eorum.

C A P U T XIX.

De amore DEI.

Servus. Moreris ergo, o Virgo Mater! moreris divini amoris victima. Hanc victimam jam a sæculis præparatam absument tandem supremus amoris æstus.

Anima tam liberalis erga DEUM, tam subjecta ejus voluntati, tam fidelis, tam sancta non poterat aliter separari a corpore suo.

Tantum abest, ut mirer, te amoris vehementia exspirasse, ut potius id me in admirationem rapiat, te non citius ex vi, & continuatione æstus amoris tui vitæ finem fecisse.

Exiisti illibata, & sine macula ex manibus conditoris, & quamprimum eum agnovisti, simul divinum ejus amorem delegisti unicum finem tuum, & cor tuum non aliunde traxit vitam, non aliunde nutrimentum suum, quam ex ardore ipso flammarum, quibus succensum erat.

Per totum vitæ tuæ curriculum hic amor erat unicus scopus tuus. Cogitationes, sensus animi, verba, actiones, timor, spes, gaudium, tristitia, omnia in te eo referebantur.

Quo magis, majestas, & perfectiones infinitæ DEI cognoscuntur, eo amplius

amore dignus esse intelligitur, & eo amplius amatur. Quis vero inter omnes mortales te melius DEUM cognovit?

O Sancti! corda vestra hoc sancto amore repleta fuerunt; sed cor *MARIÆ* ipsa plenitudine hujus amoris redundavit. O Seraphini! vos amore flagratis; sed scintilla est amor vester huic incendio comparatus.

O *Mater pulchræ dilectionis*, necesse foret ita amasse, & amare, sicut tu amasti, ut verbis exprimere, & explicare quis posset, quantum amaveris.

Tu amoris vi moreris, & nos non vivimus in amore, & nec satagimus eo pervenire, ut saltem in amore moriamur.

MARIA. Quid sunt tuæ in hac terra occupationes, fili mi! nisi id agas, quod ut agas, vitam vivis. DEUS te condidit ad se amandum.

O dementiam singularem eorum, qui corda sua aliis longe amoribus consecrant, quam illi, qui solum ad terrenam æque, ac æternam felicitatem eos perducere potest!

Excute, fili mi! funestum illum languorem, qui tibi moras injicit in semita divini amoris. Quam exiguum adhuc iter in hoc amoris stadio es emensus?

Vincere te ipsum, timorem tibi incurrit. Amoribi non est, ubi labor, & difficultas abest. Suspectus est amor, qui tum modo se
pro.

prodit, quando nihil molestiæ pro dilecto exhaustiendum est.

Ama super omnia, ama fortiter, & ita, ut malis jacturam omnium bonorum, quam gratiæ facere, ut malis mala subire omnia, quam vel minimam offensam committere.

Si tua aliquando voluntas sancto hoc amore inflammetur, nihil tibi insuperabile esse adparebit. *Fortis est, ut mors dilectio.*
(a) Omnia illi sunt pervia.

Insunt tibi vitia, quæ emendes, sensus, quos coerceas. Ama; amor id efficiet, et breve intra tempus efficiet.

Non ama, nisi id, quod DEUS amat. Siquid ames una cum illo, ama id eo modo, quo illud amari vult. DEUS solus in omnibus, quæ tibi placent, placere debet.

Quidquid DEUS non est, id verus amor pro nihilo reputat. Non quærit, nisi DEUM, eumque in omnibus investigat.

Beatus eris, fili mi! si te imperio hujus amoris subdas. Quo diutius sub ejus dominatu vixeris, eo magis deinceps etiam vivere desiderabis. Non carent quidem molestiarum pondere hæc amoris vincula; non tamen tibi bene erit, nisi illis adstringaris.

Utinam hic amor sit thesaurus tuus! Etiam in summa bonorum hujus vitæ penuria

T 4

ria

ria experieris, eum omnium bonorum loco esse.

Cum primis in suprema lucta perspicitur quam beata fors sit, divinum amorem in se se aluisse, & se divini amoris ductui reliquisse.

Mors, tempus illud perturbationis, & tremoris pro plerisque mortalium, est pro christiano homine, qui hoc amore plenus est, tempus consolationis, & jucundissimæ quietis.

Trade te igitur divino amori. Seque-
re ejus ductum. Sit hic amor actionum tua-
rum principium & occupatio tua. Satage
omnia facere ex amore.

Servus. Sentio in me nasci, o augusta
Virgo! vehemens desiderium non amplius
alteri Domino morem gerendi, quam divi-
no amori.

Ah! quia corde meo adhuc contentus
est, & hoc uno contentus est, ita ut nihil
aliud a me petat, jam meum non sit amplius,
jam nil in id juris habeant res creatæ; lu-
bens illi cor hoc offero, & totum consecro.

Desiderium hoc ex ejus gratia profici-
scitur, quam tu mihi impetrasti; sine hac
enim, sine potenti isto auxilio eum amare
non valeo.

Et sine eodem auxilio eum nec, ut
oportet amare, nec in hoc amore perseve-
rare

rare potis sum. Ah! semper pro me deprecare, ut sine intermissione hic me amor comitetur.

Inconstantia mihi mea conscius contremisco. Tu nosti imbecillitatem meam, eamque juste mihi exprobras. Tuo igitur præsidio esto refugium meum, & firmamentum meum.

Fugite a me o res fluxæ & caducae hujus mundi, quæ cor meum interimitis. Vivere tandem hoc cor desiderat. Qui autem vivere potest, o DEUS meus! si tui amoris vita destituatur.

Ægre ferant res creatæ se a me repudiari; per me licet. Quando mihi famulari videbantur, cor meum a vero suo bono abstraxerunt. Ideo contemtu meo eas persequar, usque dum cessent interturbare amorem meum.

Virgo, absolutissimum amoris exemplum! cor meum quasi cœlum esse desiderat, ubi imitando vitam, quam tu egisti in terris, & quam nunc agis cum electis; amem unice DEUM meum! spe fretus, fore, ut moriar in ejus amore, eumque amem in æternum.

CAPUT XX.

Gloria cœlestis nobis promissa est mercedis nomine.

Servus. Frueris ergo, o Virgo sancta! cœlesti gloria, quam supremus Remunerater tuis virtutibus, & meritis tuis constituit.

O quando erit, ut testis sim hujus gloriæ contemplando æque, ac admirando cum Angelis, & sanctis omnibus splendorem illius!

O quando erit, ut me jungam suavissimis eorum concentibus, quibus merita tua celebrant, & laudes concinunt, quæ tibi debentur.

Sublimitas gloriæ, ad quam evecta es in cœlo, non est merus Favor, quem matri suæ JESUS conferre voluit, sed est præmium et merces eorum, quæ egisti, ut electioni, et consiliis DEI te gratam exhiberes.

Profecto numquam tam sublimi gloriæ gradu collocata fores, si Matris divinæ Dignitatis sterilis in te fuisset titulus; si non fidei imitatione virtutum divini filii tui ad similitudinem ejus proxime accessisses.

Sanctitas vitæ tuæ erat præcipuum meritum, quod DEUS omnis Sanctitatis respexit.

MARIA. Nemo cœlum ingreditur, nisi qui in terris sibi sanctitatem comparavit

Non

Non Honoribus, non divitiis, non naturæ dotibus DEUS aditum ad sedem beatorum patefacit, sed sancto horum omnium usui, sed meritis, quæ per vitam colliguntur.

Dominus est in cælis, et Personarum acceptio non est apud Deum, (a) qui reddet unicuique secundum opera ejus. (b)

Animæ, quæ altiorem in regno cælorum locum tenent, in terra virtutibus emnuerunt, sanctitate morum aliis præstiterunt.

Longe aliud DEI est judicium, quam hominum. Hi persæpe res, ut adforis sunt, & externa specie metiuntur; at DEUS solus justus est, & æstimator meriti, & virtutis.

Magna tibi præmia præparat, sed petit, ut ea promerearis. Ut vero merearis suas tibi gratias, & subsidia præbet; quibus si recte utaris, promissa sua complebit.

Propria quidem sua dona coronabit, sed simul virtutes tuas, & bona tua opera remunerabitur.

Rationes omnium eorum, quæ illius amore fiunt, fideliter subducit. *Etsi aliquis in nomine ejus dederit calicem aquæ frigidæ tantum, non perdet mercedem suam. (c)*

Quan-

(a) Ephes. 6. 9.

(b) Rom. 2. 6.

(c) Matth. 10. 42.

Quantum tibi solatium adferre debet fili mi! servire Domino tam bono, tam liberali, tam magnifico!

Mundus, cui tanta cura placere student homines, male compensat obsequia; sed tu, tu, inquam, dicere potes: *Scio, cui credidi, & certus sum, quia potens est depositum meum servare in illum diem.* Dominus, cui servio, retribuet.

Ab ejus misericordia exspecto æternam gloriæ coronam; coronam, quæ tanto erit splendidior, quanto magis ad omnem amussim exacta, quantoque constantior erit fidelitas mea in obsequio illius.

Descende jam in te ipsum, & vide, quid agas, ut reportes, & obtineas præmium, quod tibi propositum est. Quis tuus est conatus in victoria tui ipsius? quæ sunt bona tua opera? quas virtutes exerces? Id est, quæ merita colligis coram divino tribunali exhibenda?

Servus. Heu me! pudore obrutus fateri cogor, parum hæcenus me egisse, ut præmia cœlestia promererer.

MARIA. Ne animo cadas, fili mi! adhuc in potestate tua est his præmiis potiri. Gratia tibi præsto est; illa te exstimulat; voci ejus morem gere, & fidelis esto.

Preces funde, lacrymare, labora, paterere, vince te ipsum. Insiste Sanctorum vestigiis

stigiis, & ad æternæ felicitatis terminum, ut illi, pertinges.

Servus. Expergiscor tandem, te Patrona, ex sopore socordiae meæ, in qua in hanc usque diem vixi. Jam nunc satagam, tua adjutus ope, reparare fervore meo annos steriles, quos, proh dolor deflere debeo.

O vigilantia! o lacrymæ, o submissio, o voluntariæ corporis afflictiones! o patientia in perferendis adversitatibus, & virtutum omnium exercitium! an non sat ampla merces foret vestra, si vel per momenta aliquot gaudia illa adfluerent, quibus Sancti adfatim in DEO, & cum DEO suo æternum perfruuntur.

Quodsi abesset etiam merces, quantum Dominus, cui servio, meretur propter se ipsum, suamque bonitatem, ut ei placere satagam.

Ah! volo illi servire, pro viribus illi placere volo, magis adhuc propter se ipsum, quam propter infinita bona, quæ obsequiis meis destinavit.

